

Sygn. akt I KS 7/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 28 czerwca 2021r.,

w sprawie **L. C.**

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 28 stycznia 2021r., sygn. akt II Ka (...),
uchylający wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 27 października 2020r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił:

- 1) oddalić skargę,
- 2) kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.

UZASADNIENIE

Skarga nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że

uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacji prokuratora w zakresie wad w ustaleniu strony przedmiotowej zdarzenia.

W tym zakresie Sąd Odwoławczy odwołał się do poglądów Sądu Najwyższego i jednoznacznie wskazując, że zgadza się z nimi, odniósł je do rozważań Sąd I instancji.

I rzeczywiście m.in. w postanowieniu z dnia 16 lipca 2016r. w sprawie III KK 208/14 Sąd Najwyższy wskazał, że *„dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie było konieczne dokładne ustalenie, ile substancji aktywnej (zabronionej) znajdowało się w zakwestionowanych tabletkach i proszku. W orzecnictwie sądowym zagadnienie to nie jest nowe; na gruncie wspomnianej ustawy wyrażano pogląd, że chociaż substancje psychotropowe będące przedmiotem nielegalnego obrotu (posiadania) z reguły nie są czystym narkotykiem, z uwagi na mogące się pojawić w procesie produkcji zanieczyszczenia, albo celowe dodawanie zwiększających masę tzw. wypełniaczy, to w toku postępowania w celu wydania prawidłowego orzeczenia nie zachodzi konieczność oddzielenia (w zależności od procentowej jakości narkotyku) innych substancji (zob. wyroki Sądów Apelacyjnych: w Lublinie z dnia 28 kwietnia 2009r., II AKa 69/09/ LEX nr 508297; w Łodzi z dnia 29 października 2012r., II AKa 212/12, LEX nr 1294812)”*.

Pogląd ten w oczywisty sposób odbiega od zaprezentowanego w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego. Rzutowało to przede wszystkim na oceny w sferze prawidłowości zastosowania prawa materialnego i nie wymagało, wbrew twierdzeniom obrony, przeprowadzenia przez Sąd Odwoławczy uzupełniającego przeprowadzenia postępowania dowodowego. Sąd ten wskazał też jednoznacznie, że wyżej omówiona przyczyna uchylenia wynika z zakazu *ne peius* wyrażonego w art. 454§1 k.p.k.

W świetle powyższego skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.